"Nu te închina până nu știi cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credință
iubire
speranță
LUMEA SATELOR

ANUL I,
Nr. 6
martie
1995

4 pag. - 100 lei

PUBLICAȚIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ȘI GÂNDESC

"A MUNCI" și "A LUCRA"

Este neîndoielnic că omul trebuie să desfășoare *o activitate* zilnică, prin care să-și arate *vrednicia*. Creștinește vorbind, lenea reprezintă un păcat, iar Sfinții Părinți ne avertizează în scrierile lor că "omul fără ocupație este jucăria diavolului". În limba română avem, pentru "leneș" și "lenevie", două cuvinte foarte crude: "puturos" și "puturoșenie", care stau în legătură cu "a puți". Omul leneș este cel despre care se spune că "pute pământul sub el", căci inactivitatea duce la mizerie și paragină.

Dar, pe de altă parte, activitatea omenească nu trebuie să fie un efort brut, orbesc, așa cum este uneori activitatea dobitoacelor puse în ham sau în jug. Omul trebuie să aibă înțelepciunea de a nu se îndobitoci muncind. Munca nu este o valoare supremă și nici o valoare în sine; simpla strădanie materială, dacă ne face să uităm de cele sufletești, devine mai degrabă păgubitoare pentru omenescul din noi. Nu trebuie să ne risipim în totalitate în munca brută, în "materialismul" muncii. Nu cantitatea de sudoare ne arată vrednicia, ci calitatea roadelor activității noastre. Iar activitatea nu este neapărat una fizică, ci poate fi, la fel de bine, una spirituală. Un sfânt care se roagă nu este inactiv: el activează spiritual și culege roade neprețuite de la Dumnezeu, pentru sine și pentru ceilalți. N-o dojenește Iisus pe sârguincioasa Marta, care se ostenea printre blide, pe când sora ei, Maria, profitând că Domnul le intrase în casă, stătea la picioarele lui, privindu-l și ascultându-l? "Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești, dar un lucru trebuie; adevărat zic ție: Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea"...

Activitatea materială ne slujește numai în lumea aceasta, împlinind nevoile trupului; activitatea spirituală ne slujește însă și în veșnicie, împlinind nevoile sufletului. Or rostul omului nu e doar să subziste, ci și să se mântuiască.

Nevoile sufletului trebuie puse mai presus de nevoile trupului, chiar dacă și unele și altele se cer împlinite. De aceea ne învață Iisus că pe acestea trebuie să le urmărim mai cu deosebire, dar nici pe celelalte să nu le uităm.

Nu poate fi un ideal de viață să nu faci nimic, dar nici "să muncești ca o vită". Limba română ne învață cu înțelepciune, dacă gândim puțin asupra ei. Despre omul care exagerează cu treburile lumii acesteia se spune că "dă în brânci muncind". A da în brânci înseamnă a cădea în patru labe, adică a te face asemenea animalelor patrupede. Pe de altă parte, un astfel de om ajunge "să nu-și mai vadă capul de treburi", adică să-și piardă rațiunea, conștiința, personalitatea. Un astfel de "activism", rău înțeles, sfârșește prin a-l abrutiza pe om. Dintr-o asemenea atitudine greșită, pe care mai ales comunismul a căutat s-o impună "oamenilor muncii" (învățându-i cu perfidie că "munca" este singurul certificat de valoare, ba chiar că "munca l-a făcut pe om"!), s-a născut și acea monstruoasă lozincă: "Noi muncim, nu gândim!", una dintre marile rușini naționale din ultimii ani!

Tocmai aici e miezul problemei: omul, câtă vreme vrea să rămână *om întreg*, trebuie să și muncească, să și gândească. Munca fără gândire nu aparține omului, ci vitei. (De aceea am hotărât să numim "Lumea satelor" astfel: *Publicație pentru cei ce muncesc, dar și gândesc*; căci noi ne adresăm omului ca om, iar nu omului ca animal). Trebuie să ieșim cu toții din mentalitatea *antiumană* impusă de comunism, care nu voia decât să manipuleze poporul ca pe o turmă, pentru ca o mână de oameni să profite de produsele muncii celorlalți. Comunismul s-a lăudat că a vrut să desființeze "exploatarea omului de către om", dar n-a făcut decât să instaureze, prin teroare și îndobitocire,

(continuare în pag. 2)

Răzvan CODRESCU

BUNA VESTIRE

Și intrând îngerul la ea, a zis: "Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei".
Luca, 1; 28

RĂSPUNSUL PREOTULUI DE ȚARĂ

Iubite fiu,

Îngăduie-mi să-ți spun așa pentru că, oricât de orășean ai fi acum, născut fiind pe aceste meleaguri, botezat cu apă din fântânile satului și cuminecat, pentru prima dată, în biserica lui, bun sau rău, ești de-al nostru. La succesele sau neîmplinirile tale, oricât de, de la distanță, părtași, vrând-nevrând, suntem. Spun asta pentru că există datorii de la care oricât te-ai sustrage, sau oricât te-ai socoti că le-ai plătit, obligația ta nici măcar nu se micșorează, rămâne intactă, din ce în ce mai scadentă. Așa sunt datoriile față de pământul natal, față de părinții ce ți-au dat viață, după cum la fel sunt și datoriile părinților față de copiii pe care i-au crescut pentru a-i face oameni. Nici părinții spirituali nu au îndatoriri mai mici; poverile lor sunt de minte, de suflet.

Noi, preoții, avem o astfel de obligație față de toți cei pe care i-am botezat. Copii fiind, le-am dat primele noțiuni de credință și de morală, pe cei ce i-am avut aproape i-am sprijinit, cum am putut, dar nici de cei ce au plecat și s-au îndepărtat nu ne simțim dezlegați. Dimpotrivă. Pe cei ce s-au îndepărtat, revenind, cu atât mai mult suntem datori să-i primim, să-i ospătăm, să-i odihnim când vin înapoi obosiți. Pentru că, vezi, rătăcirile lumii sunt grele, istovitoare, pierzătoare dar, mai ales, multe, pe când întoarcerea e una. Și e singura plăcută lui Dumnezeu; altfel nu ne-ar fi dat el pilda cu ciobanul ce-și lasă turma ca să caute oaia rătăcită sau cea a fiului risipitor. Dumnezeul milei, al îndurării și al iubirii de oameni, așa ne învață.

Din scrisoarea ta am înțeles că ești tulburat, în inima ta, că nu mai înțelegi, că ești profund afectat de felul cum arată orașele, că te doare să vezi nepriceperea și necinstea celor care conduc, în folosul lor și în disprețul altora. Mă întrebi, ce-i de făcut?

Vezi, de aici, de la țară, unde "s-a născut veșnicia", lucrurile se văd altfel. Eu nu urmăresc cele transmise la televizor și ziare citesc rar, dar starea țării, a oamenilor o știu pentru că o simt, fiind mereu între ei. Povățuitor pot fi doar aici, în sat, unde trăiesc în mijlocul oamenilor și-al lucrurilor, unde-i cunosc pe nepoți din părinți, bunici și străbunici, unde știu toate străzile, casele, grădinile, șurile, și unde câinii nu mă latră, că toți mă cunosc. Ce să-ți spun eu despre oraș, unde sunt case mari și domni mulți? Să vorbesc și eu, ca alții, ce nu știu?

Eu zic că fiecare trebuie să-și știe rostul, să-și aibă rânduiala. N-ai observat că cei care se tot întreabă: "Ce-i de făcut?" sunt tocmai aceia care n-au făcut nimic toată viața și nici pe mai departe nu au de gând să se apuce de treabă. Pun întrebarea doar s-o găsi cineva cu care să poată începe o "discuție". Nu asta este în obiceiul oamenilor vrednici. Vorba multă e sărăcie și astăzi, mai mult ca oricând altădată, putem dovedi că așa este. Din vorbe se fac "problemele complexe", din vorbe apar "revoluțiile", din vorbe se confecționează "tranziții". În loc de pâine, de ordine, de siguranță a locului de muncă, oamenilor li se dă sărăcia zilnică a planurilor de perspectivă.

Sigur, într-un fel se văd lucrurile când le privești în mare. Altfel se văd când ești presat de timp, dar cel ce-și asumă răspunderea conducerii, drept este să răspundă. Nu prea se întâmplă. Trece un an, trece o vreme, vin altele și se uită. Dar cine vrea să fie drept cu el, și cu alții, trebuie să țină socoata; a dreaptă. Căci pomul, și nu numai el, se cunoaște după roade. Vezi, aici la țară, noi prețuim nu graba ci durata, continuitatea. Aici fapta se cere să fie ca vorba și vorba ca rugăciunea. Aici omul, pământul cu roadele și văzduhul sunt una. Poate nu sunt, dar așa continuă să le vadă un bătrân preot, care poate să roage pe Domnul să te binecuvânteze, să-ți încline inima spre partea cea bună dar nu poate să-ți spună cu cine să votezi. Harul Duhului să fie cu tine, fiule.

Preot Istrate

"A MUNCI" și "A LUCRA"

(urmare din pag. 1)

"exploatarea omului de către Stat"! Alte măști, aceeași piesă...

Să nu uităm nici altceva: anume că munca în sens *fizic*, câștigarea mijloacelor de subzistență "cu sudoarea frunții", nu este, conform Bibliei, decât unul dintre rezultatele *căderii în păcat*; deci, într-un fel, o pedeapsă și un blestem. Inițial, nu ca să robească muncind l-a făcut Dumnezeu pe om; dar când a apărut păcatul, a trebuit să apară și plata pentru păcat. În condiția lui păcătoasă, care se prelungește până azi, omul este nevoit să muncească. Dar a face din muncă o valoare absolută, adică a face dintr-un blestem o binecuvântare, este neînțelept. Muncim ca să trăim, dar nu trăim ca să muncim!

Aici limba română ne este iarăși un bun sfetnic. În ea există două cuvinte ce par să aibă același înțeles, dar nu au. Este vorba de "a munci" și "a lucra". Traducătorii vechi ai Bibliei simțeau corect această diferență: "a munci" se aplica numai omului stricat de păcat; Dumnezeu nu muncește, Dumnezeu "lucrează" ("Și s-a odihnit Dumnezeu de *lucrul* mâinilor sale"...; "Tatăl Meu până acum *lucrează* și Eu *lucrez* împreună cu El"...). Or omul este făcut "după chipul și asemănarea lui Dumnezeu". Prin păcat, "chipul lui Dumnezeu s-a întunecat în om, iar "asemănarea" s-a pierdut. Dar Dumnezeu îl așteaptă pe om să-și redobândească măreția pierdută; de aceea s-a întrupat Hristos, Mântuitorul. "Dumnezeu - zic Sfinții Părinți - s-a făcut om, pentru ca și omul să se facă Dumnezeu. Nu Dumnezeu prin fire, ci Dumnezeu prin har". Dacă Dumnezeu "lucrează'', atunci și omul trebuie să se ridice de la "a munci" la "a lucra".

Să cercetăm mai îndeaproape aceste două cuvinte. Cuvântul "muncă" (din care derivă a "munci") este de origine slavă și înseamna, în limbile slave, "chin", "suferință". De aici s-a născut și cuvântul "mucenic", cel ce îndură suferințe în lumea aceasta, mărturisindu-L pe Dumnezeu (cu derivatele "mucenicie", "a mucenici", care înseamnă "martiraj", "a martiriza"). În limba noastră veche, caznele infernale erau numite "*muncile* iadului". "A (se) munci" însemna, în mod obișnuit, "a chinui" pe cineva sau "a se chinui" pe sine. Uneori omul "se muncește" singur, dar cel mai adesea "este muncit" de alții; diavolul mai ales tinde "să-l muncească" pe om ("a fi muncit de diavol" este o expresie care s-a păstrat până azi). Rareori se întâmplă ca "munca" să aibă un aspect nobil sau pozitiv. Ea este de obicei oarbă, chinuitoare și stearpă, asociată mai ales cu robia (robul "muncește", în timp ce omul liber "lucrează"). De muncit muncește și animalul (ca rob al omului). Omul care "muncește" se împărtășește cu animalul, în vreme ce omul care "lucrează" se împărtășește cu Dumnezeu și cu îngerii Săi.

"A lucra", care vine din latinește, însemna, la origine, "a câștiga", "a obține un profit". Este o activitate conștientă, producătoare de valori, la care animalul nu are acces, cum nu are nici robul. Faptul de "a lucra" este creator, procopsitor, depășind imediatul. Din "a lucra" rezultă "lucrurile", "lucrările"; din "a munci" nu rezultă decât înmulțirea muncii cu ea însăși ("muncile", "muncirile"). Faptul că acțiunea de "a munci" nu trece, lingvistic, într-un obiect precis, este el însuși grăitor.

Poți să muncești fără să gândești, dar de lucrat nu poți lucra fără gândire! Problema noastră este tocmai de a ne ridica, treptat, de la "munca" brută la "lucrarea" conștientă, de la robie la libertate, de la "animalizare" la (re)umanizare. Să fim activi, dar "lucrători", iar nu simpli "muncitori"; să urmăm modelul divin, iar nu modelul bovin! Altminteri lumea românească va rămâne mereu sfâșiată între "cei ce muncesc" și "cei ce lucrează", iar forța brută va risca să înăbușe activitatea creatoare. Altfel spus, riscăm să rămânem victimele materialismului comunist, robi și vite de povară ale istoriei, în timp ce popoarele "lucrătoare" vor prospera și ne vor disprețui de la înălțimea *faptei luminate de gând*!

Să nu uităm că pământul poate "puți" sub noi nu doar din pricina nemuncii, dar și din aceea a unei munci care nu produce decât... balegă!

TEMELIA NAŢIUNII - ŢĂRANUL

- Corneliu BABA, Ţărani -

...Ştim că oameni cunoscători în ale agriculturii socotesc că problema agrară în România atârnă mai întâi de forma proprietăţilor şi apoi de mărimea lor, şi că ar fi o primejdie să legăm pe fiecare ţăran de un mic petec de pământ. Pentru o cultură intensivă, zic ei, este nevoie de lucrători agricoli care să nu fie decât lucrători. Înţelegem din punct de vedere tehnic foloasele unui astfel de sistem. Înţelegem şi necesitatea comasării. Mărturisim însă că dacă luăm seama la interesele viitoare ale naţiunii, dezlipirea plugarului de petecul său de pământ (fie măcar o grădină şi un loc de silişte) ar fi o mare primejdie. Ţăranul trebuie să aibă ţărână, - aceasta e formula de veacuri a vieţii sale; e însăşi temeiul moralităţii sale: iubirea şi ura, mila şi sila, nădejdea şi deznădejdea lui de ţărână se leagă...

De aceea, dacă temelia naţiunii e ţăranul, să ne dăm seama că temeiul ţăranului e pământul. Oricât de mic ar fi ogorul, el este un punct de sprijin: îşi cheamă stăpânul îndărăt. Brazda are virtuţi tainice, chiar când stăpânitorul ei se pare prostit şi umilit. În poveşti vine de multe ori vorba despre cai năzdrăvani. Cei graşi ca pepenii, nu sunt însă de nici o treabă - în orice caz, nu-s pentru isprăvile mari, la care se gândeşte Făt Frumos sau Feciorul de Împărat. Deodată însă o gloabă costelivă, dar inimoasă se repede la tava cu jăratec, îl mănâncă şi se schimbă într-un armăsar care suflă foc pe nări, zburând cu stăpânul lui până în înaltul cerului...

Simbolismul acesta popular se potriveşte întocmai plugarului român. Ogorul e pentru dânsul tava cu jăratec. De lângă ogor şi pentru ogor, el se însufleţeşte dintr-o dată, oricât de umilită i-ar fi înfăţişarea şi merge, - până în pânzele albe. Cum a dovedit-o, de atâtea ori, de-a lungul istoriei.

1913, *Simion MEHEDINŢI*
Membru al Academiei Române

TELEVIZIUNEA SI PROBLEMELE SATULUI

Duminică de duminică, spre ceasurile amiezii, Televiziunea Română oferă locuitorilor de la ţară emisiunea botezată "Viaţa satului". Din capul locului, în legătură cu această emisiune, se impune constatarea că, faţă de imensitatea şi diversitatea problemelor cu care se confruntă lumea satului românesc, o singură emisiune săptămânală este mult prea puţin.

Nu este deloc lipsit de importanţă, ba dimpotrivă, este absolut necesar a se privi cu mai mult interes şi cu reală preocupare toate componentele privind viaţa de la ţară, în întreaga lor complexitate. De la starea de sănătate şi situaţia şcolilor săteşti, la agresiunea pretinsului modernism asupra valorilor spirituale tradiţionale şi apoi până la chestiunile legate de redobândirea dreptului de proprietate asupra pământului, toate se constituie într-o îngrămădire de probleme ce-şi aşteaptă dreapta rezolvare.

Fără îndoială că este de mare şi grabnică nevoie ca emisiunile dedicate satului, mai cu seamă cele ale TVR, să fie realizate cu bună credinţă şi cu pricepere. Este de mare folos dacă lucrurile se fac aşa cum se cuvine, în respectul adevărului şi spre folosul celor cărora li se adresează. Din nefericire, mult prea multă risipă de efort şi de timp se face numai în scopuri propagandistice şi pentru îmbrobodirea oamenilor simpli şi de bună credinţă.

În prima perioadă de după decembrie 1989, la emisiunea TVR "Viaţa satului" se mai puteau auzi şi vedea dezbateri de probleme legate de lucruri şi chestiuni de real interes pentru viaţa ţărănimii, (atâta câtă a mai rămas), ca şi pentru cei care au crezut în renaşterea satelor noastre. Asta se întâmpla pe vremea când mai era redactor al acestei emisiuni dl.Dumitru Martiniuc şi când emisiunile realizate de domnia sa erau adresate ţăranilor... Dar în ultimul timp, de când la cârma redacţiei emisiunilor destinate satului mai mare este dl.Al.Popescu pe micul ecran au rămas şi s-au înmulţit vechii activişti de partid împreună cu "specialiştii" agriculturii socialiste de comandă după model kolhoznic sovietic. Cu fiecare duminică şi pe măsură ce trece timpul, emisiunea "Viaţa satului" este tot mai mult un prilej prin care se aduc laude "binefacerilor agriculturii socialiste". Pe această cale se face în mod direct şi deschis propagandă pentru recolectivizare. Cel mai recent exemplu, emisiunea din 12 martie a.c., ocazie cu care s-a făcut elogiul "asociaţiilor agricole" în chip deşănţat.

De la actualii guvernanţi şi de la slugile lor este inutil să ne aşteptăm să-i vedem ocupându-se de problemele reale ale satului. În cea mai mare parte, este vorba de aceeaşi oameni care au dus lucrurile de râpă. Nu-i de aşteptat aplicarea corectă şi grabnică a Legii 18 şi nici grabnică dreptate pentru ţăranii jefuiţi, umiliţi şi batjocoriţi tocmai din partea celor responsabili de fărădelegile ultimei jumătăţi de veac. Nu de aşa ceva se ocupă "Viaţa satului"; redactorii ei nu mai contenesc cu laudele la adresa agriculturii socialiste. Vechea ca şi noua nomenclatură a satelor este aceeaşi categorie de profitori şi beneficiari atât de pe urma cooperativizării, cât şi după Legea 18. Această lege le aduce foloase şi atunci când nu se aplică, la fel ca şi în cazul în care se aplică strâmb.

Pe de altă parte TVR acordă extrem de mult timp apariţiei pe micul ecran multor emisiuni pretins muzicale. În acestea se perindă şi se agită în faţa telespectatorilor, cu mult zgomot şi puţină muzică, tot felul de cântăreţi şi formaţii "muzicale". Cu regret se poate constata că aceşti "artişti" şi aceste "genuri muzicale" îşi găsesc tot mai mulţi admiratori şi în lumea satelor noastre. De o vreme, şi la ţara funcţionează discotecile. Au pătruns şi aici "tehnicile de vârf ale audiovizualului", reuşind, încet-încet, să alunge din satul românesc tocmai valorile de temelie ale acestuia, cântecul, jocul şi portul, comori fără de care satul este ameninţat să-şi piardă farmecul, originalitatea şi personalitatea sa. Când nunţile tradiţionale româneşti nu se mai ţin trei zile - de sâmbătă până luni - şi când nici hora satului nu se mai poate apăra de agresiunea discotecii şi a altor obiceiuri ale "civilizaţiei timpurilor noastre", fiinţa neamului însuşi este în mare pericol...

Universul problemelor cu care se confruntă satul românesc actual merită mai multă atenţie decât cea de care se bucură acum. Preocuparea pentru soarta lui trebuie să devină reală şi efectivă pentru toţi cei responsabili, şi nu în ultimul rând pentru cei a căror menire este luminarea minţilor şi tămăduirea sufletelor neamului. Sub toate aspectele, la ţară e nevoie de multă trudă şi dăruire, de voinţă şi eforturi cheltuite cu multă bună credinţă spre a putea face ca lucrurile să ajungă să curgă în matca lor firească.

Nicolae POP

Să cultivăm plante de nutreţ

Am scris într-un articol în numărul trecut că nu-i tot una să creşti o vacă ce dă pe zi 5 litri de lapte sau alta ce dă 20 litri.

Dar ca o vacă să dea lapte mult, trebuie să primească mâncare potrivită şi destulă, din care organismul animalului să-şi întreţină viaţa şi să fabrice lapte şi carne.

Ori paiele, cocenii de porumb, chiar şi fânul cel mai bun din fânaţele naturale, n-au puterea de a da lapte mult. Chiar dacă adăugăm în hrana animalelor tărâţe şi uruieli, nu ne putem lipsi de fânul de lucernă sau trifoi.

Lucrul acesta este ştiut de toţi crescătorii de animale.

Rostul acestor rânduri e să fie un îndemn ca încă din această primăvară fiecare crescător de animale să-şi întemeieze o cultură de lucernă sau trifoi. Mai bine de lucernă, căci lucerna dă mai mult fân şi mai bun. Trifoiul să rămână pe terenurile mai reci şi mai sărace.

În amândouă cazurile e nevoie de teren arat din toamnă, discuit şi grăpat mărunt, de 18-20 kg sământă curată, cu putere de germinaţie bună şi cu garanţie că nu conţine sământă de buruieni (ştevie şi cuscută)

Ca plantă protectoare, mai bun este ovăzul (100-120 kg/ha). Pe suprafeţe mici se poate renunţa la plantă protectoare.

E bine ca fiecare plugar să aibă cât mai aproape de grajd o suprafaţă cât de mică cu lucernă, să aibă de mâncare la îndemână vara pentru vite şi mai ales pentru porci şi păsări. Să nu lăsăm verdeaţa pentru porci în seama întâmplătoarelor buruieni. Porcii ce primesc în hrana lor lucernă vara şi iarna cresc de două ori mai repede.

Putem semăna lucernă şi în semănăturile de toamnă şi primăvară, dacă sunt mai rare, dar în acest caz trebuie mai întâi să ierbicidăm cerealele sau să renunţăm la ierbicidat.

Cultivând lucernă şi trifoi, ne apropiem cu un pas mai repede de o agricultură modernă, care să ne facă cinste nouă şi ţării.

Ion Gavrilă OGORANUL

ÎNDRUMAR POLITIC

Gabriel CONSTANTINESCU

> **FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.**
>
> *MATEI 7; 15*

CIOCOIMEA ROȘIE - NOUA CLASĂ CONDUCĂTOARE

Se spune adeseori că popoarele au conducătorii pe care-i merită. O vorbă adevărată, dar numai în situațiile în care cei ce conduc destinele unei națiuni au fost aleși în mod liber de populația care le-a încredințat conducerea treburilor statului. Dacă pentru perioada celor cincizeci de ani de dictatură și teroare comunistă, poporul nostru nu poate fi făcut răspunzător decât într-o mică măsură de faptul că la conducerea țării s-au găsit oameni străini de interesele neamului, venetici înscăunați silnic de o putere străină - Rusia bolșevică, nu tot același lucru se poate spune despre actuala conducere politică a României. Ea a fost aleasă în mod "*democratic*" atât la alegerile din 1990, cât și la cele din 1992, astfel că prin votul nostru "*exprimat liber*", în loc să ieșim la lumina libertății după lunga noapte comunistă, ne-am înrobit, de bună voie, acelorași satrapi care ne-au exploatat și terorizat în numele Partidului Comunist și înainte de evenimentele din Decembrie '89.

*

În Decembrie '89, în România, a fost răsturnat comunismul. Dar **comuniștii**, purtătorii acestei ideologii criminale, nu au pățit nimic. Nu au fost trași la răspundere, așa cum ar fi trebuit să se întâmple, nici pentru dezastrul țării și nici pentru crimele săvârșite de-a lungul anilor în care au stăpânit țara ca pe propria lor moșie. Dar nu numai atât. Astăzi tot ei conduc țara. De data aceasta însă, spre rușinea noastră, a românilor, ca aleși ai poporului. Începând cu președintele Ion Iliescu, toată liota de foști activiști ai Partidului Comunist Român a rămas neclintită în funcțiile de conducere pe care le-au deținut în trecut, deși au cugetul și mâinile pătate de sângele și suferințele celor care, ca români adevărați, au cutezat să-i înfrunte.

Cum însă astăzi, în întreaga lume, comunismul este privit cu neîncredere, dar mai ales cu teamă că revenit la putere s-ar reîntoarce la metodele criminale din trecut, comuniștii români au găsit calea de a-i înșela pe oameni și de a li se pierde urma. Ei au devenit, peste noapte, "*democrați*", și-au schimbat numele și s-au împărțit în cinci noi partide. Așa au luat naștere **Partidul Democrației Sociale din România** (PDSR), **Partidul Socialist al Muncii (PSM)**, **Partidul România Mare** (PRM), **Partidul de Uniune Națională Română** (PUNR) și **Partidul Democrat Agrar din România** (PDAR), toate cinci nefiind altceva decât măști sub care se ascunde **Partidul Comunist Român**, care în felul acesta își menține existența și își asigură continuitatea.

*

Roadele continuității comuniste în România se văd la fiecare pas. Țara este din ce în ce mai săracă. Oamenii trăiesc din ce în ce mai greu și o bună parte din populație nu reușește să agonisească, din muncă cinstită, nici puținul care să-i ridice peste pragul sărăciei. La orașe, muncitorii din fabrici sunt concediați pe capete din lipsă de comenzi, deoarece industria, uriașa industrie construită de comuniști, se dovedește a fi fost concepută de oameni fără cap. Sănătatea populației este lăsată de izbeliște. Lipsesc medicamentele uzuale, iar atunci când se găsesc sunt atât de scumpe încât omul nevoiaș nu le poate cumpăra. Profesorii, învățătorii și medicii, cei ce îngrijesc sănătatea sufletelor și trupurilor națiunii, primesc salarii de mizerie, așa cum nu se întâmplă în nici o țară civilizată de pe fața pământului. Orașele mari, și în primul rând capitala colcăie de copii vagabonzi, "*copiii străzii*", care se adăpostesc prin gurile de canal. Cerșetoria a devenit un spectacol curent și în rândul celor care întind mâna, cerând pomană, se găsesc oameni bătrâni, pensionari, care la vremea lor au însemnat ceva, dar care astăzi, din pensia de mizerie pe care le-o dă statul de "*democrație originală*" a președintelui Ion Iliescu, nu pot să-și asigure nici măcar pâinea cea de toate zilele. Nici la țară situația nu este mai îmbucurătoare. Să amintim doar că există pensionari în mediul rural care primesc *o pensie lunară de 5 lei*, sumă care reprezintă a zecea parte din costul unei cutii de chibrituri.

*

La polul opus însă, "*conducătorii poporului*", noua clasă conducătoare - **ciocoimea roșie** - se lăfăie într-un belșug nerușinat. Foștii fruntași comuniști care astăzi fac parte din guvernul țării, din parlament, sau ocupă posturi de conducere în administrație și economie primesc salarii ce depășesc puterea de imaginație a omului de rând. Dar nerușinarea și abuzul nu se opresc aici. Pe lângă aceste salarii uriașe, **boierimea roșie**, care a pus mâna pe conducerea țării, cu binecuvântarea președintelui Ion Iliescu și cu sprijinul guvernului, realizează câștiguri suplimentare care le dublează veniturile. Mai marii zilei de astăzi ocupă fotolii, bănos retribuite, în Adunările Generale ale Acționarilor din întreprinderile cu capital de stat. Ei obțin pentru ei și pentru neamurile lor, gratuit, case și apartamente, scutiri de impozite și multe, multe alte avantaje prin care actualii "**conducători ai poporului**" se răsplătesc, cu generozitate, între ei. Și ca și cum aceste abuzuri strigătoare la cer nu ar fi deajuns, **ciocoimea roșie**, nesătulă și hulpavă, practică, cu o nerușinată seninătate, **corupția**.

Când un țigan fură o găină, oamenii îl arată cu degetul și-l numesc **hoț**. Când însă un om al Puterii își bagă mâinile până la coate în averea statului, avere adunată din sudoarea contribuabililor, a plătitorilor de impozite, el este doar "**corupt**", uitându-se că pentru societate, corupția este un nărav mai rău și mai dăunător decât hoția. Ea este un atentat la moralitatea publică prin care sunt jefuite sume enorme din vistieria statului, sume care, într-o societate guvernată de conducători cinstiți, ar putea fi folosite pentru îmbunătățirea situației în atâtea domenii de activitate socială, aflate astăzi în grea suferință.

*

Răul din viața societății românești de astăzi, guvernată de "**ciocoimea roșie**" nu se limitează însă numai la abuzurile săvârșite de această nouă clasă conducătoare. Deoarece la ospățul întins pe spesele vistieriei statului nu au încăput toți activiștii de partid și toți securiștii care au servit, în trecut, cu devotament, Partidul Comunist, li s-a găsit și acestora un ciolan din care să se înfrupte. Ei au devenit, cu sprijinul "*tovarășilor*" de ieri, capitaliști prosperi, o nouă burghezie: "**burghezia roșie**".

Cu fonduri puse generos la dispoziție din rezervele ascunse ale fostului Partid Comunist, **burghezia roșie** a pășit hotărât în activitatea comercială și bancară. Cei care ieri tunau și fulgerau împotriva capitalismului, burgheziei și exploatării omului de către om, astăzi practică fără jenă ceea ce condamnau ieri. Și se pare că procesul de constituire și consolidare a burgheziei roșii este numai la început. Va urma "**marea privatizare**", scoaterea la mezat a industriei pe care, în mod sigur, va pune mâna securistul bătăuș de ieri, transformat peste noapte în prosper om de afaceri cu maniere occidentale.

*

O temere tulbură însă liniștea și viața îmbelșugată a "**ciocoimii roșii**" și a "**burgheziei-securiste**", pe mâna cărora a încăput amărâta noastră țară. Ei au devenit ceea ce sunt astăzi datorită evenimentelor sângeroase din Decembrie '89 și știu că atunci când românului îi ajunge cuțitul la os, va face din nou ca "**mămăliga să explodeze**".

De aceea, actuala Putere și acoliții ei s-au înconjurat cu un aparat de pază și securitate, asemănător cu cel pe care l-a avut răposatul Nicolae Ceaușescu. O poliție numeroasă, dar care în loc să caute răufăcătorii îi urmărește și persecută pe opozanții Puterii. O jandarmerie la fel de numeroasă, întărită cu detașamente de scutieri, special instruite pentru a reprima manifestațiile antiguvernamentale. Multe, nimeni nu știe cât de multe, servicii de securitate și informații care stau cu ochii ațintiți asupra populației, urmărindu-i cu teamă mișcările. Formațiuni speciale care-l păzesc pe președinte, guvernul și parlamentul, precum și alte servicii secrete de existența cărora nu avem cunoștință, dar a căror prezență o simțim în atmosfera poluată moral care ne înconjoară. Revenirea la ascultarea convorbirilor telefonice și la violarea secretului corespondenței, reactivarea vechilor informatori și recrutarea de noi cozi de topor, toate acestea la un loc dovedesc încă odată în plus adevărul proverbului românesc, "**lupu-și schimbă părul, dar năravul ba**".

Dar creșterea peste măsură a efectivelor și dotării poliției politice în țara noastră, pe lângă deteriorarea imaginii României în lume, are consecințe negative și asupra echilibrului intern al societății românești. În timp ce supradimensionatele servicii de securitate înghit cu mult mai mult decât se cuvine din sărăcăcioasele rezerve ale vistieriei statului, pentru activitățile care asigură prosperitatea națiunii, sănătate, învățământ și cultură, rămân prea puține rezerve pentru a le face să funcționeze normal.

*

Dacă actuala "**ciocoime roșie**" ar crede în Dumnezeu le-am aminti "*porunca a opta*" din Decalog, "*Să nu furi*", precum și cuvintele Apostolului Pavel din prima scrisoare către Corinteni, "*Nici hoții, nici zgârciții... nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu*". Dar cei ce conduc astăzi destinele neamului românesc nu cred în Dumnezeu. Ei se închină doar lui Mammona, zeul bogăției obținute pe căi necinstite, prin hoție și corupție. De aceea sunt puține speranțe să-i vedem convertiți pe drumul adevărului, dreptății și dragostei de țară și de neam. Singura soluție este să ne descotorosim cât mai grabnic de ei. Un lucru posibil, care stă în voia noastră. Până la viitoarele alegeri nu mai este decât un an, alegeri la care nici unui bun român nu-i este îngăduit să-l voteze pe președintele Iliescu și cele cinci partide, menționate mai sus, mlădițele Partidului Comunist. Nefăcând așa, îngropăm viitorul țării și al urmașilor noștri, pentru cine știe cât timp. O greșeală pe care nu ne este îngăduit să o săvârșim.

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR - secretar de redacție
Marilena CĂBAȘ - corector
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L
Printing Company